

бръмчала. Следъ това тя влѣзла въ единъ цвѣтъ, скрила се дълбоко въ него и казала: Бжтъ! — Какво правишъ тамъ? — запиталъ я господинътъ. — Почивамъ си. Хвъркахъ отъ цвѣтъ на цвѣтъ, пѣхъ имъ свои пѣсни, а сега влѣзохъ да си почина. Обаче, пчеличката използвала разумно своята почивка. Тя се възползувала отъ гостоприемството на цвѣта, взела си нѣщо сладко и отново литнала на разходка по благоуханнитѣ цвѣтове. Тукъ кацне — брѣмъ, тамъ кацне — брѣмъ, пѣе имъ своята пѣсень. Отново влѣзе въ нѣкой цвѣтъ и каже: Бжтъ! — остане известно време на почивка. И най-после, като събере достатъчно нектаръ отъ цвѣтоветѣ, заминава за кошера си, да сподѣли придобивката си съ своитѣ ближни. Като я питатъ, кжде е била и какво е правила, тя отговаря: Посетихъ градината на единъ господинъ, попѣхъ му малко, и той щедро възнагради моята пѣсень. Пчелата остава спечеленото въ кошера и не се връща вече въ градината на познатия господинъ. — Защо? — Зима е вече. Тя остава на топло въ кошера и чака да дойде нова пролѣтъ, да посети градината, да попѣе на познатия господинъ и да се разговори съ него. Тя си философствува по единъ начинъ, той — по другъ начинъ. Но и при това положение тѣ се разбиратъ и взаимно си помагатъ.

Такива трѣбва да бждатъ отношенията на разумнитѣ същества помежду имъ; такива трѣбва да бждатъ отношенията на разумнитѣ същества къмъ природата. Пчелитѣ представятъ хората, а господинътъ — човѣкътъ представя природата, отъ която хората черпятъ. Хората сж пѣвцитѣ, които посещаватъ природата заради благоуханнитѣ ѝ цвѣта, пѣятъ ѝ пѣсни, разхождатъ се, кацатъ отъ цвѣтъ на цвѣтъ, докато се скриятъ нѣкъжде да си починатъ, а същевременно да вкусятъ и да взематъ нѣщо отъ сладкия нектаръ на цвѣта. Каквото взематъ отъ цвѣтоветѣ, тѣ го занасятъ въ кошеритѣ си, дето оставатъ на топло до следната пролѣтъ.

Какъ ще разберете тази алегория? За да я разберете, отъ васъ се иска сериозна работа, съсрѣдоточена, концентрирана мисль. Срѣщамъ единъ господинъ, здраво обвързанъ съ едно дебело вжже. Той едва — едва се движи, пш-ка, плаче и се моли: Дай ми нѣкакъвъ съветъ да развържа това вжже, да се освободя отъ него. — Късно си се сѣтиль. Ти трѣбваше да дойдешъ при мене за съветъ още въ началото, когато си билъ вързанъ само съ единъ конецъ. Ти постепенно си се обвързвалъ, конецъ следъ конецъ, докато днесъ се намирашъ въ невъзможность да се освободишъ.